Înfloreşte sportul în munţii Vrancei

Probleme actuale ale sportului sătesc

Convorbire cu tovarăşul V. VASILIU, prim secretar al comitetului raional P.M.R. Vrancea.

In scurta sa istorie, sportul sătesc vrîncean a înregistrat succese remarcabile. In satele şi comunele vrîncene fiinţează acum asociaţii sportive puternice, cu sute de membri, există terenuri de handbal redus, volei, baschet, echipament sportiv, materiale sportive... Mii de tineri fac sport oţelindu-şi trupurile, călindu-şi voinţa, îndrumată de către organele de partid, mişcarea sportivă sătească din Vrancea face paşi mari înainte pe drumul consolidării ei.

La înapoierea noastră, în Vidra (reşedinţa raională), l-am întîlnit pe tov. VELICU VASILIU, prim secretar al Comitetului raional P.M.R., cu care am avut o scurtă convorbire privind problemele actuale ale sportului sătesc vrîncean.

— Handbalul redus, voleiul, fotbalul, baschetul precum şi alte jocuri sportive — ne spunea tov. Velicu Vasiliu — şi-au cîştigat numeroşi prieteni printre oamenii muncii din satele şi comunele Vrancei. Şi există premise ca mişcarea sportivă din raionul nostru să devină mai bogată.

— Care anume sînt condiţiile pentru realizarea acestor premise?

— In primul rînd este necesară o intensificare a activităţii consiliului raional U.C.F.S. Aci nu s-a muncit suficient şi cu spirit de răspundere. Nu a fost angrenat un colectiv mai larg de instructori voluntari. Şi acest lucru era cu atît mai necesar cu cît în raionul nostru problema cadrelor cu pregătire de specialitate în domeniul culturii fizice şi sportului este foarte acută.

Este o problemă pe care va trebui s-o rezolvăm cît mai repede.

In al doilea rînd este nevoie de o muncă mai atentă, mai calificată pentru atragerea unui număr tot mai mare de tineri şi vîrstnici în mişcarea sportivă. Şi cred că cea mai potrivită formă este întrecerea sportivă, sporirea numărului de competiţii. Competiţiile sportive atrag pe terenurile de sport pe tineri, cîştigîndu-i ca prieteni devotaţi. De asemenea, este necesară o activitate mai susţinută pentru amenajarea de baze sportive simple, uşor de realizat prin muncă voluntară şi prin folosirea resurselor locale.

— Ce alte probleme mai importante consideraţi că trebuie rezolvate de activiştii sportivi?

— Deşi în raionul nostru sînt 12 gospodării agricole colective, numai pe lîngă două dintre ele au fost înfiinţate asociaţii sportive. De ce? Iată o întrebare la care nu e greu de găsit un răspuns. Activiştii noştri sportivi n-au rămas mai multe zile într-o comună sau într-un sat pentru a forma acolo un nucleu de activitate sportivă pe lîngă gospodăriile agricole colective nou înfiinţate. Este o practică la care în bună măsură ei au renunţat. Acum luptăm ca pe lîngă fiecare dintre unităţile agricole socialiste din raionul nostru să înfiinţăm asociaţii sportive puternice. In legătură cu aceasta ne-am hotărît ca una dintre lozincile noastre să fie „Fiecare asociaţie sportivă sătească să-şi aibă terenul său de sport".

Socotesc, de asemenea, că pentru a asigura dezvoltarea bazei de masă a mişcării sportive din raionul nostru va trebui să facem în aşa fel încît fiecare şcoală să fie un centru de activitate sportivă, copiii să facă sport, să fie angrenaţi în cît mai multe competiţii pentru vîrsta şi posibilităţile lor.

DRUM SPRE SUCCESE...

Sportul vrîncean este în plină şi înfloritoare tinereţe. In satele şi comunele răspîndite pe valea Putnei, a Milcovului, a Zăbalei sau între masivele muntoase, o dată cu noile prefaceri sociale a pătruns în viaţa vrîncenilor şi sportul.

Deşi începuturile sale nu sînt prea îndepărtate — vreo 10—12 ani — astăzi în Vrancea, sportul are mii de prieteni. Şi cîteva cifre pot fi edificatoare din acest punct de vedere. Iată: In raionul Vrancea fiinţează acum 26 de asociaţii sportive, care cuprind peste 4.600 membri U.C.F.S. iar activitatea multor asociaţii este deosebit de bogată. Zeci de competiţii sportive de masă la nivelul asociaţiei, participări masive în competiţii de amploare ca Spartachiadele, „Cupa Moldovei", crosurile „1 Mai" şi „7 Noiembrie". Numai în anul trecut s-au prezentat la startul Spartachiadei de vară peste 4.700 de sportivi vrînceni. La crosurile „1 Mai" şi „7 Noiembrie" au luat parte peste 4.900 de alergători. Sportivul Aurel Chitacu din asociaţia Poeniţa (Valea Sării) s-a calificat în etapa finală a „Cupei Moldovei", la proba de 3.000 m plat. Nenumărate sînt duminicile în care tineri din mai multe comune se întîlnesc pe terenul de sport şi se întrec la handbal redus, la baschet, volei şi la diferite probe atletice.

Ca urmare a dragostei şi perseverenţei cu care au muncit unele consilii ale asociaţiilor sportive (Poarta-Vrancei-Tichiriş, preşedinte N. Cevalevschi, Putna-Ireşti, preşedinte Teodor Rotaru, Flacăra-Năruja, preşedinte Chirilă Bărbulescu) peste 130 de tineri din raion au devenit purtători ai insignelor „Campion al asociaţiei sportive" şi „Cel mai bun sportiv din 10".

Tinerii şi vîrstnicii iubesc asociaţiile sportive din care fac parte şi aceasta se vede mai ales din faptul că nu puţine sînt asociaţiile în care membrii lor au cotizat, de la lună la lună sume mai mari.

Dacă înainte în satele şi comunele raionului Vrancea, oricît ai fi colindat, n-ai fi putut întîlni nici măcar un teren de sport, astăzi în munţii Vrancei există peste 30 de baze sportive simple, iar în centrul de raion (comuna Vidra) prin munca voluntară a sportivilor se construieşte un complex sportiv frumos; teren de baschet cu stîlpi turnaţi din beton, teren de fotbal, portic de gimnastică, teren de handbal redus etc.

Sînt succese incontestabile ale mişcării sportive vrîncene.

Este adevărat că faţă de posibilităţile existente, faţă de entuziasmul pe care mii de tineri şi tinere din Vrancea îl manifestă pentru sport, aci nu s-a făcut încă totul. Există asociaţii sportive ca acelea din comunele Burca şi Colacul, în care din cauza lipsei de simţ de răspundere în muncă a consiliilor asociaţiilor şi datorită superficialităţii cu care activiştii consiliului raional U.C.F.S. au controlat şi îndrumat munca acestora activitatea sportivă lîncezeşte.

Un aspect negativ al muncii consiliului raional U.C.F.S. este şi acela că în raionul Vrancea mai sînt încă 76 sate în care nu au fost înfiinţate încă asociaţii sportive. Sînt şi acolo numeroşi tineri dornici să facă sport şi care aşteaptă pe activiştii consiliului raional pentru a trece la organizarea activităţii lor sportive.

De curînd, a avut loc plenara consiliului U.C.F.S. din raionul Vrancea şi în hotărîrile adoptate în plenară a fost trecut ca un punct important şi acela de a se înfiinţa asociaţii sportive în aceste sate. Trecerea la realizarea acestui obiectiv va duce la un nou avînt al mişcării de cultură fizică şi sport în raionul Vrancea.

Figuri de activişti sportivi voluntari

Dr. Victor Finescu

Acum zece ani, în micuţa gară Burca din apropierea comunei Vidra, cobora un tînăr, cu un geamantan în mînă. Ploua mărunt. A stat o clipă, a privit munţii, şi apoi a plecat cu paşi hotăriţi pe drumul care duce din Burca spre Vidra.

Era tînărul absolvent al Facultăţii de medicină din Timişoara, Victor Finescu. De la Vidra spre Năruja, unde era pe atunci reşedinţa raională, Victor Finescu a călătorit cu o maşină de ocazie apoi cu o căruţă şi în sfîrşit, ultima parte din drum, pe jos. Prin minte îi treceau zeci de gînduri: Cum sînt oamenii de pe aci? Cum se va înţelege cu ei? Cum îi vor primi? Va putea oare să-şi continue activitatea lui sportivă? Slabă nădejde! Se uita împrejur şi nu vedea cum ar putea să practice sportul favorit: canotajul.

Au trecut 10 ani şi mai bine. Este adevărat că doctorul Victor Finescu n-a mai făcut canotaj. In satele vrîncene — ca şi în celelalte aşezări ale ţării — sportul pătrunde însă tot mai mult. Acum, mulţi tineri sportivi îţi vorbesc despre doctorul Victor Finescu ca despre omul care le-a sădit în suflet dragostea pentru sport, pasiunea pentru handbal, pentru volei, pentru baschet, pentru tir sau chiar pentru box.

Munca profesională îi răpeşte mult timp. Victor Finescu este un medic bun. Crescut şi educat de partid el a înţeles că este de datoria sa să sprijine necontenit dezvoltarea activităţii sportive — contribuţie importantă la întărirea sănătăţii oamenilor.

Iată de ce, în mai toate ceasurile de răgaz îl întîlneşti în mijlocul sportivilor. Recent, cadrele sanitare din raionul Vidra, precum şi mulţi alţi salariaţi din întreprinderile vrîncene s-au unit în asociaţia sportivă „Zboina" Vrancea. Doctorul Victor Finescu este preşedintele consiliului asociaţiei. El este iniţiatorul unei acţiuni foarte interesante pe care a adoptat-o noua asociaţie: mobilizarea tuturor membrilor asociaţiei într-un concurs turistic, care să aibă drept criteriu ca fiecare membru al asociaţiei să urce pînă la vîrful Zboina (1001 m). Impreună cu ceilalţi membri ai consiliului, avînd sprijinul tinerilor sportivi, el a iniţiat numeroase alte întreceri sportive.

Sportivii din satele şi comunele vrîncene îl stimează pe doctorul Victor Finescu, apreciază munca neprecupeţită pe care o depune pentru dezvoltarea mişcării de cultură fizică şi sport.

Tinerețe vrîncean

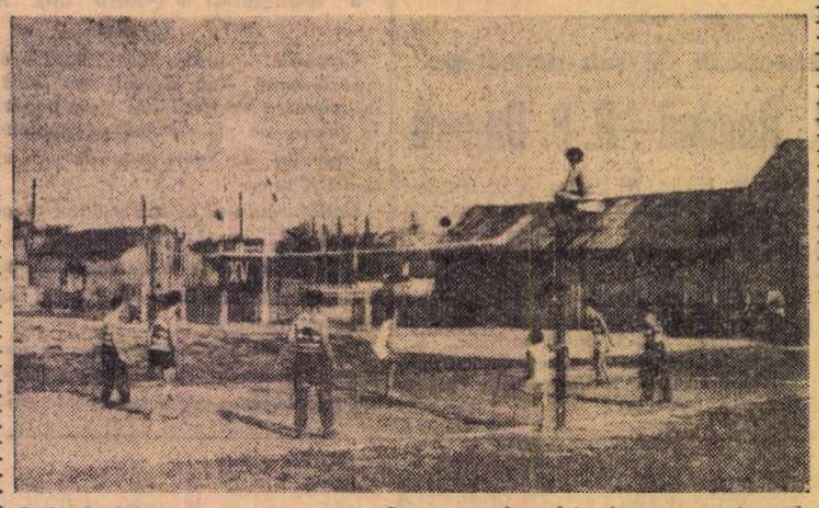

Orele de muncă s-au terminat. Şi acum... la volei. Antrenament în vederea viitoarelor competiţii.

„E greu de acceptat, dragă! Cunosc foarte bine locurile acestea. Am colindat pe vremuri coclaurile Vrancei. Sate de munte cu oameni săraci, lipiţi pămîntului. Nişte case de le „ciocneşte broasca cu genunchiul" în prichiciul ferestrei. Nu-mi pot închipui pe oamenii aceştia făcînd sport"...

Uscăţiv, cu ochii mici subţiaţi spre margini, vorbeşte, vorbeşte, căutînd să mă... convingă că Vrancea şi sportul sînt două noţiuni care se exclud. Călătorim împreună. Peste cîteva minute scap de el, coborînd în gară la Focşani. Eu merg spre Vrancea, el îşi continuă drumul. In urechi îmi răsună încă: „E greu de acceptat! Sport în Vrancea? Ei aş!"

...Drumul spre Năruja aleargă pe sub pieptul maron-cenuşiu al rocei tectonice zguduită de atîtea ori în zbuciumata istorie a pămîntului vrîncean. In vale, pe stînga, Putna ne întovărăşeşte jucîndu-şi sprinten undele argintate. Străbatem în goana maşinii Tichirişul, Valea Sării, trecem peste Grumaz, un impresionant prag de piatră, înalt de peste 15 m, în care mîna omului şi-a croit drum cu ajutorul nitroglicerinei. O buclă a şoselei, încă una şi... Năruja. Caut pe Chirilă Bărbulescu, preşedintele asociaţiei sportive Flacăra Năruja. Intre timp filele blocnotesului se înnegresc cu urmele lăsate de grafitul creionului: un combinat forestier, o gospodărie agricolă colectivă, un spital dotat cu 76 de paturi, o brutărie, o farmacie, un cinematograf, stîlpi ce poartă pe braţe emailate fire electrice şi difuzoarele staţiei de radio-amplificare.

Cam acestea sînt pe scurt noutăţile din „pustietăţile" vrîncene. Ba nu, un şuierat scurt şi pocnitura înăbuşită a unei mingi lovită cu forţă, îmi amintesc sensul prezenţei mele la Năruja.

Mă apropii. Se joacă volei. Primul cu care stau de vorbă îmi spune că „tov. Bărbulescu e plecat la deal..." Aci sînt jucătorii echipei de volei a asociaţiei Flacăra Năruja, participantă în campionatul raional. Sînt şi cîteva fete: Sanda Petre, Vasilica Candrea, Georgeta Bucur, Maria Pelin. Şi ele tot voleibaliste.

Asist la o scurtă intervenţie a antrenorului.

— Toadere, nu mai „băga" doar o singură mînă. Vasile, nu trage din „prima". Intîi „pas" şi... Ion Stoian. Ion Antimir, Vasile Rebega ascultă cu atenţie sfaturile tînărului lor antrenor. Vasile Tigănuş, antrenorul, este de fapt şi el tot jucător. Fiu de colectivist, a plecat la şcoală, a devenit învăţător şi apoi s-a întors acasă în Vrancea. O dată cu „bagajele didactice" a adus şi cîteva mingi de volei, multă... dragoste pentru sport. Plecăm. Seara ne reîntîlnim în sala căminului cultural.

Aci, aceiaşi oameni joacă... teatru. Repetă „Cel din urmă..." de Gh. Tinţulescu. Echipa de teatru a căminului cultural din Năruja, alcătuită mai ales din sportivi, a cîştigat faza pe comune şi acum merge „la raion". Regizor şi sufler: Maria Niculescu, voleibalistă. Replicile nu sînt date tocmai ca la „Naţional", în Bucureşti, dar „jocul sacru" este acelaşi. Ascult atent şi constat că Maria Pelin e un real talent dramatic. Naturaleţe, voce, mişcarea scenică...

In şoaptă, doctorul Gh. Calotă, şeful circumscripţiei medicale model din Năruja şi unul dintre cei mai buni şahişti din raion îmi furnizează detalii. Asociaţia sportivă Flacăra din Năruja are 269 de membri, toţi cu cotizaţia achitată la zi. Asociaţia are secţii de fotbal, tenis de masă, volei, trîntă, schi, box, handbal. Sportivii nărujeni ocupă locuri fruntaşe în competiţiile raionale la care iau parte.

★

A doua zi am plecat din Năruja, la Vrîncioaia. De data aceasta cu „autostopul". Insoţit de doctorii Gh. Calotă şi N. Rădulescu. Dr. N. Rădulescu este specialist în boli de copii în Năruja. Are doar 27 de ani şi o puternică pasiune pentru sporturile cu motor. Urcăm, coborîm. Steiuri uriaşe ne străjuiesc cărarea.

Intîlnim în cale vrînceni. Au o fizionomie specifică. Ochi mari negri, frunte înaltă, obraz oval, arămiu. Îmbrăcaţi sobru, alb-negru, păşesc sigur pe cărarea abruptă, împrumutînd parcă în întreaga lor înfăţişare ceva din gravitatea şi măreţia munţilor între care trăiesc.

In Vrîncioaia sîntem aşteptaţi. Satul acesta poartă numele babei Tudora Vrîncioaia, personaj al cunoscutei legende legată de numele viteazului domnitor Ştefan cel Mare. Un sătuc cu 200 de case răsfirate pe dealuri, dar cu o puternică tradiţie sportivă în Vrancea. Preşedintele asociaţiei sportive este dr. M. Burlacu, şeful circumscripţiei medicale.

In Vrîncioaia există asociaţia sportivă Vrancea cu multe secţii şi 186 de membri. Am stat în Vrîncioaia o zi întreagă. Am fost la un antrenament al echipei de handbal, am avut o convorbire cu Maria Marin, una dintre sportivele fruntaşe de aci şi am discutat îndelung despre perspectivele asociaţiei sportive Vrancea. Apoi am plecat.

In tren spre Bucureşti am mers singur. Tare aş fi vrut să reîntîlnesc pe „domnul" cu ...imposibilul. L-aş fi tras deoparte într-un colţ şi i-aş fi spus „Ai rămas în urmă cu mulţi ani, ca şi pustietăţile pe care le-ai cunoscut cîndva".

Reportaj
de VALENTIN PAUNESCU

O întîmplare hazlie

Cineva mi-a povestit o întîmplare hazlie petrecută cu ani în urmă la Vrîncioaia. Eroi: dr. Victor Finescu şi tehnicianul Nicolae Murgu, pe atunci un flăcăiandru de vreo 17—18 ani.

Dr. Victor Finescu vroia să înveţe pe tinerii din Vrîncioaia sportul cu mănuşi. Şi l-a ales pe N. Murgu ca prim partener. După trei săptămîni de lecţii a programat un meci demonstrativ. Lume multă, emoţii etc. etc.

Prima repriză a decurs fără nimic deosebit. Cei doi boxeri se mişcau destul de uşor în ring. Se schimbau lovituri dar nu prea tari. La mijlocul reprizei a doua, dr. Victor Finescu, tentat de bărbia descoperită a adversarului expedie un upercut fulgerător şi Nicolae făcu cunoştinţă cu podeaua. In mintea lui N. Murgu se învălmăşeau gînduri felurite, dar dintre ele cel mai insistent era acela al revanşei. Se scutură puţin, se ridică de jos şi după cîteva secunde dr. Finescu „zbura" peste corzile ringului. Nicolae Murgu se revanşase aplicîndu-i „profesorului" o lateralâ ce-i drept cam „mocănească" dar după cum se vede extrem de eficace. Inutil să mai spun că Murgu era cu vreo 20 de kilograme mai greu.

Bineînţeles, că nici unul dintre cei doi protagonişti nu s-a supărat dar, după cît am impresia, de atunci dr. Finescu s-a rezumat în exclusivitate la rolul de... antrenor.